

τῶν ἐξήρχετο ἐκ τῆς γῆς ἀνακοχλάζον αἷμα καὶ ἐγειρόμενον πολλῇ τῇ βίᾳ πλείον μίας πήχους.

Δεινότεραν ἀναμφιβόλως τῆς τῶν ἡμερῶν μας δέον νὰ ὑπολογίζωμεν τὴν ἐκρηξὴν τῆς ἐποχῆς τοῦ Μελετίου, σχολιάζοντος τὸν χρωματισμὸν, ὄνπερ αἷμα κοχλάζον ἀναγράφει ἐγειρόμενον πολλῇ βίᾳ πλείον μίας πήχους. Τῷ χρωματισμῷ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μελετίου προσεγγίζει κατὰ τι μόνον ἡ σημερινὴ χροιά τῶν ὑδάτων ὑπερῦθρος καὶ ἐν μέρει φοινικίζουσα. Ἄδηλον μένει ἂν ταυτὴν συνῆθῃ ἐπίσημος ἔγερσις τῶν ὑδάτων ὡς πρὸ 200 ἐτῶν. Οὐκ ἀπίθανον καὶ τοιοῦτον, ἀλλ' ἀπαρατήρητον ἔμεινεν ὡς ἐκ τῆς νυκτερινῆς ὥρας, καὶ ἦν συνῆθῃ τὸ δρᾶμα, συάμα δὲ ὡς ἐκ τῆς σφοδρότάτης φορᾶς τοῦ πνέοντος ἀνέμου, οὔτινος ἢ πίεσις, ἔδει νὰ καταρρίψῃ ἐν τῷ ἄμα τὴν ἐγειρομένην στήλην τῶν ἀτμῶν καὶ τοῦ ὕδατος.

Ὁ Μελέτιος ἀναγράφει τὴν ἀνάδυσιν τοῦ κοχλάζοντος αἵματος ὡς ἐκ στερεοῦ ἐδάφους, «ἐκ τῆς γῆς», γενομένην, ἀλλὰ κρατῆρος τοιοῦτου εἰς τὰ πέραξ τοῦ Αἰτωλικοῦ οὔπω καταφανοῦς ὄντος, νομίζω ὅτι οὐκ ἀδίκως μεταφέρομεν τὸ ἀρχαῖον γεγονός ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἐξ οὗ τὸ σημερινὸν ἀπέβη, δηλαδὴ τὴν ὑποβρύχιον ὄπην τοῦ γεωλογικοῦ σχήματος κρατῆρος, ἥνπερ σαφῶς ὑπεμφαίνει ἡ λεκάνη τοῦ Αἰτωλικοῦ κόλπου.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 21 Μαρτίου [3 Ἀπριλίου 1882.

Δ. Ε. ΝΙΣΕΡ.

II ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΑΣΕΓΛΙΕΡ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σινδῶ].

Συνέχεια καὶ τέλος (ἰδὲ σελ. 218).

ΙΓ'

Ἡ ἐπαύριον ἦτο ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ὑπογραφῇ τὸ παραχωρητήριον ἔγγραφο. Ἐστήμαινε λοιπὸν ἤδη ἡ δωδεκάτη, ὅτε ὁ μαρκήσιος, ἡ Ἑλένη, ἡ κυρία Βωμπέρ καὶ συμβολαιογράφος κληθεὶς ἐπίτηδες ἐκ Poitiers, εὗρισκοντο συνηθροισμένοι εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ μεγάρου, ἔνθα ἡ ἐπικρατοῦσα ἀναστάσις ἀνήγγειλε τὴν προσεγγίζουσαν ἀναχώρησιν τῶν κατοίκων. Δὲν περιέμενον πλέον εἰ μὴ τὸν Βερνάρδον· καὶ ἡ μὲν Ἑλένη ἦτο σοδρὰ καὶ ὑπερήφανος, ὁ δὲ μαρκήσιος εὐχαριστημένος ὡς ἦτο, διότι ἡ ὑπόθεσις ἐκείνη ἔμελλε πλέον νὰ λάβῃ πέρασ, ἐφαίνετο ἐλαφρότερος χουσαλίδος.

— Λοιπὸν, κυρία βαρωνίς, ἔλεγε τρίβων εὐθύμως τὰς χεῖρας, θὰ ζήσωμεν εἰς τὸν μικρὸν σας πύργον τὸν βίον, ὃν ἐζήσαμεν ἄλλοτε ἐν Γερμανία! εἶναι εὐχάριστον· θὰ νομίζωμεν ὅτι εἰμῶθα εἰσέτι ἐξόριστοι! εἰς ὑμᾶς δέ, γενναία μου φίλη, θὰ ὀφείλῃ τὸν ἄρτον ὁ τελευταῖος τῶν Λασεγλιέρ.

Ἡ κυρία Βωμπέρ ἔμειδία· ἀλλὰ τὸ βλέμμα καὶ ἡ φυσιογνωμία της προέδιδον μεγίστην ἀνησυχίαν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ ὁ Βερνάρδος, φορῶν ὑψηλὰ στρατιωτικὰ ὑποδήματα με πτεροστῆρας καὶ κρατῶν τὸ μαστίγιόν του. Ἡ βαρωνίς ἤρχισε τότε νὰ παρατηρῇ αὐτὸν μετ' ἀνησυχίας, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου τὸ τί συνέβαιναν ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἀφοῦ δὲ ὁ μαρκήσιος ἀνέγνωσεν εὐκρινῶς καὶ μεγαλοφώνως τὸ ἔγγραφο, ὅπερ εἶχεν ἤδη ἔτοιμον, ἔλαβε τὸν κάλχυον, ἀνήγειρε τὴν ἐκ βαρυτίμων τριχάπτων περιχειρίδα του καὶ ὑπογράψας ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ, προσέφερε μετ' ἀβροφροσύνης εἰς τὸν Βερνάρδον τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο τὸ ἐπικυρωμένον διὰ τῆς δημοσίας σφραγίδος.

— Κύριε, τῷ εἶπε μειδιῶν ἐπιχαρίτως, ἰδοῦ, λαμβάνετε ἐπισήμως κατοχὴν τῶν ἰδρώτων τοῦ κυρίου πατρὸς σας.

Ἡ στιγμή ἦτο κρίσιμος· ὅθεν ἡ κυρία Βωμπέρ ὠχρίασε καὶ προσήλωσε διάπυρον ὄμμα ἐπὶ τοῦ Βερνάρδου. Ἄλλ' ὁ Βερνάρδος ἐφάνη δισταζών· ἔστατο πρὸ τοῦ μαρκησίου ἀκίνητος, σκυθρωπός, ἀπαθής ὡς εἰ μὴδὲν εἶδεν, μὴδὲν ἤκουσεν. Ἀκτίς χαρᾶς διήλθεν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς βαρωνίδος.

— Τί διάβολο! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος, δισταζέτε τώρα νὰ τὸ δεχθῆτε;

— Εὐγενῆ νεανία! ἐπιθύρισε μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης ἡ βαρωνίς.

Τότε ὁ Βερνάρδος, ὡς ἄνθρωπος αἴρνης ἀφυπνιζόμενος, ἀνεσκίρτησεν, ἔλαβε με ἀπότομον κίνησιν στρατιώτου τὸ ἔγγραφο ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ μαρκησίου, ἐδίπλωσεν αὐτὸ, τὸ ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπενδύτου του, ὃν πάραυτα ἐθηλάκωσε καὶ ἀπεσύρθη χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν.

— Πῶς! ἠπατήθην; εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ βαρωνίς, προφανῶς τεταραχμένη ὁ Βερνάρδος, ὃν ἐνόμιζον εὐγενῆ, εἶναι λοιπὸν ἄθλιος ἄνθρωπος;

— Θεέ μου! πόσον τεβλιμμένος ἐφαίνετο, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ δεσποινίς Λασεγλιέρ, ἥς τὴν καρδίαν ἐτάραξεν ἀμέσως θλιβερόν προαίσθημα.

Ἐν τούτοις τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας παρήλθεν εἰς τὰς προπαρασκευὰς τῆς ἀναχωρήσεως· ὁ μαρκήσιος κατεβίβασε μόνος του τὰς ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνηρτημένας εἰκόνας τῶν προγόνων του, εὗρισκων πάντοτε ἀστεῖσμον τινα νὰ εἶπῃ ἐπὶ μίας ἐκάστης, ἀλλ' ἡ βαρωνίς δὲν ἐγέλα. Ἡ Ἑλένη κάτεγινετο εἰς τὸ νὰ συνάξῃ τὰ βιβλία της, τὰ ἐργόχειρά της, τὰ λευκώματα, τοὺς χρωστῆρας καὶ τὰ ὑδρογραφήματά της. Ὁ Βερνάρδος ἀμέσως μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἔγγραφου τοῦ ἀποκαθιστώντος αὐτὸν ἐπισήμως εἰς τὰ δικαιώματά του, ἀνεχώρησεν ἔφιππος καὶ δὲν ἐπανῆλθεν εἰ μὴ ὅτε εἶχεν ἤδη προχωρήσει ἐπὶ πολὺ ἡ νύξ. Ἐπιστρέφων δὲ τότε διὰ τοῦ δάσους, παρετήρησε τὴν δεσποινίδα Λασεγλιέρ ἀγρυπνοῦσαν πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου της καὶ στήριχθεὶς ἐπὶ τινος

δένδρου ἔμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν θεωρῶν αὐτὴν μακρόθεν ἐν σιωπηλῷ θαυμασμῷ.

Ἡ Ἐλένη διήλθεν ὄλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἐπὶ ποδός· ὅτε μὲν θεωροῦσα ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς εἰς τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων τὰ σκιερά ἐκείνα μέρη, ἅτινα ἔμελλε ν' ἀφήσῃ διὰ παντός, ὅτε δὲ περιπατοῦσα ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς καὶ λέγουσα σιωπηλὸν χαιρεῖ, εἰς τὴν προσφιλεῖ ἐκείνην φωνεῖ ἀνὰ τῆς νεότητός της.

Ἄλλ' ὅτε τέλος ἤρχιζε νὰ ὑποφώσκη ἡ ἠώς, καταβλήθεισα ὑπὸ τοῦ κόπου ἐρρίφθη ἐνδεδυμένη, ὡς ἦτο. ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς· ἐκοιμάτο δὲ πρὸ μιᾶς ἡδῆ ὥρας ἐλαφρῶν ὕπνου, ὅτε αἴφνης μέγας θόρυβος ἀφύπνισεν αὐτὴν· πηδήσασα τότε ἀμέσως ἔξω τῆς κλίνης τῆς, ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἂν καὶ δὲν ἦτο εἰσέτι ἐποχὴ κατάλληλος διὰ κυνηγέσιον, εἶδεν ὄλους τοὺς κυνηγούς τοῦ μεγάρου συνηθροισμένους εἰς τὴν αὐλὴν· καὶ οἱ μὲν ἦσαν ἐφιπποῖ, οἱ δὲ ἐσάλπιζον δι' ὄλης αὐτῶν τῆς δυνάμεως καὶ ἄλλοι συνεκράτουν τοὺς πολυαριθμούς κύνας, ὧν αἱ ἐπανειλημμένοι ὕλακαὶ συνετάραττον τὴν μεγαλοπρεπῆ ἡρμίαν τῆς πρώτας.

Ἡ δεσποινὶς Ἀσσεγλιέρ μάτην προσεπάθει νὰ εὔρη τὸν λόγον ὄλης ἐκείνης τῆς ἀναστατώσεως· ἐκπληκτικῶς ἠρώτα ἑαυτὴν, μήπως ἐώρταζον οὕτω παταγωδῶς τὴν ἡμέραν τῆς ἐξορίας της, ὅτε ἔβλεπεν αἴφνης κραυγὴν φρίκης· διότι παρετήρησε μεταξύ τῶν κυνῶν, μεταξύ τῶν κυνηγῶν, οἵτινες ἐφαίνοντο ἔντρομοι καὶ αὐτοί, τὸν Βερνάρδον ὡς χθὲς ἐν στρατιωτικῇ στολῇ καὶ ἐφιππον ἐπὶ τοῦ Ῥολάνδου. Ἀναχαιτίσας τότε μετὰ χάριτος ἀπαρκαμίλλου τὴν ὀρμὴν τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ζώου, ὁ νεανίας, ἐπροχώρησεν ὑπὸ τὸ παράθυρον, ἔνθα ἴστατο κάτωχρος ἡ Ἐλένη καὶ ὑψώσας πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπεκαλύφθη εὐσεβάστως, ἀφῆκεν ἐλευθέρως τὰς ἡνίας, ἐβύθισε τὰ κέντρα ἐντὺς τῶν πλευρῶν τοῦ ἐξηγητιμένου ἵππου καὶ ὤρμησεν ὡς κεραυνὸς πρὸς τὴν παιδιὰν παρακολουθούμενος μακρόθεν ὑπὸ τῶν σαλπίζόντων κυνηγῶν.

— Ἄ! ὁ δυστυχὴς! ἀνεφώνησεν ἡ δεσποινὶς Ἀσσεγλιέρ, συστρέφουσα μετ' ἀπελπισίας τὰς χεῖρας· θέλει, ἐπιζήτει τὸν θάνατον!

Ἡθέλησε νὰ τρέξῃ! Ἄλλὰ ποῦ; Ὁ Βερνάρδος ἔφυγε ταχύτερος τοῦ ἀνέμου.

Ἐἶχεν ἀποφασισθῆ τὴν προτεραίαν, ὅτε ὁ Ῥαοὺλ ἤθελεν ἔλθει μετὰ τῆς μητρὸς του, ὅπως συνοδεύσῃ καὶ ἐγκαταστήσῃ αὐτοὺς ὀριστικῶς εἰς τὴν νέαν τῶν κατοικίαν.

Ἐνῶ λοιπὸν ἡ Ἐλένη ἐξήρχετο τοῦ δωματίου τῆς, ἵνα πορευθῆ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀπήντησε τὸν Ὑασμον, ὅστις περιποιοῦμενος καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ τοῦ κυρίου του, ἐνέχειρσεν αὐτῇ ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου ἐγκλειστον ἐπιστολήν. Ἡ Ἐλένη λαβοῦσα αὐτὴν εἰσήλθεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀπεσφράγισε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς, προφανῶς ἐν βίᾳ γραφέντα.

«Δεσποινίς,

»Μὴ ἀναχωρεῖτε· μείνατε. Πῶς θέλετε νὰ μεταχειρισθῶ τὴν περιουσίαν ταύτην; Δὲν ἤθελον διαθέσει αὐτὴν εἰ μὴ ὑπὲρ ἀγαθοεργιῶν, ἀλλ' ὑμεῖς δύνασθε νὰ κάμητε τοῦτο καλλίτερον καὶ μὲ τρόπον πλεόν εὐάρεστον τῷ Θεῷ. Ἡ μόνη μου παρὰ κλησῆς εἶναι λοιπὸν νὰ μεἴξητε πάντοτε ἐν τῷ νῷ κατὰ τὰς ἐλεημοσύνας σας, ὡς ἐξ ἡμισίας συμμέτοχον αὐτῶν· τοῦτο θὰ μοὶ εἶναι πρόξενον εὐτυχίας. Μὴ ἀνησυχεῖτε περὶ τῆς τύχης μου· μοὶ μένει πάντοτε κάτι τι, ἀφοῦ μοὶ μένει ὁ βαθμός, αἱ ἐπωμίδες καὶ τὸ ξίφος μου. Θὰ εἰσέλθω πάλιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, οὐχὶ πλεόν ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Γαλλίας. Χαίρετε λοιπὸν, δεσποινίς. Σᾶς ἀγαπῶ καὶ σᾶς τιμῶ· ἐν τούτοις εἶμαι ὀλίγον τι δυσηρηστημένος, διότι ἠθέλησατε νὰ με ἐπιβαρύνητε δι' ἐνὸς ἑκατομμυρίου. Σᾶς συγχωρῶ ὅμως καὶ ἡ καρδιά μου εὐλογεῖ ὑμᾶς· διότι ἠγαπήσατε τὸν γέροντα πατέρα μου.

«Βερνάρδος».

Εἰς τὸν αὐτὸν φάκελλον ὑπῆρχεν ὀλόγραφος διαθήκη οὕτω πως συντεταγμένη,

«Ἀφίνω εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀσσεγλιέρ ὄλην τὴν περιουσίαν μου».

«Ἐγραψα τοῦτο ἐν τῷ μεγάρῳ μου Ἀσσεγλιέρ, τῇ 25 Ἀπριλίου 1819».

Ὅτε ἡ δεσποινὶς Ἀσσεγλιέρ εἰσήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα περιέμενον ἡδῆ αὐτὴν ἡ κυρία Βωμπέρ καὶ ὁ υἱὸς της, ἦτο τόσον ὠχρὰ καὶ τόσον καταβεβλημένη, ὥστε ὁ μαρκήσιος ἀνεφώνησεν ἀμέσως· «Τί ἔχεις;» Ἡ βαρωνίς καὶ ὁ Ῥαοὺλ ἔσπευσαν ἐπίσης πρὸς αὐτῆς, ἀλλ' ἡ νεᾶνις ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ψυχρά.

— Πῶς λοιπὸν; σὲ ἐγκαταλείπει τὸ θάρρος κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν; εἶπεν ἡ μαρκήσιος.

Ἄλλ' ἡ Ἐλένη δὲν ἀπήντησεν.

Ἐν τούτοις ἡ ὦρα τῆς ἀναχωρήσεως ἤγγιζε καὶ ἡ βαρωνίς προσδοκῶσα πάντοτε, ὅτι ὁ Βερνάρδος ἤθελεν ἔλθει νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς καὶ μὴ βλέπουσα αὐτὸν παρουσιαζόμενον, μόλις ἔκρυπτε τὴν δυσαρέσκειαν αὐτῆς. Ἀφ' ἑτέρου, ὁ νεκρὸς βαρῶνος δὲν ἐδείκνυε μέγαν ἐνθουσιασμόν· τέλος καὶ αὐτὸς ὁ μαρκήσιος ψυχρανοθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν δὲν ἐφαίνετο τόσον πρόθυμος, ὅσον καθ' ὅλας ἐκείνας τὰς ἡμέρας.

— Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἶπω, ἀνεφώνησεν αἴφνης, πόσον ἀγροίκως ἐφέρθη ὁ Βερνάρδος.

— Περὶ τίνος πρόκειται, μαρκήσιε, ἠρώτησεν ἡ βαρωνίς, ἥτις, ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Βερνάρδου, ἠνώρθωσε τὰ ὦτα.

— Πιστεύετε, βαρωνίς, ὅτι ὁ υἱὸς οὗτος τοῦ βουκόλου δὲν περιέμενε κἂν νὰ φύγωμεν ἵνα λάβῃ κατοχὴν τοῦ οἴκου μου, ἀλλὰ πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος ἀνεχώρησεν εἰς κυνηγέσιον συνοδευόμενος ὑφ' ὄλων τῶν κυνηγῶν μου καὶ τῶν κυνῶν;

Ἐνταῦθα ἡ δεσποινὶς Λασεγλιέρ, πλησιάσασα πρὸς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, ἦτις ἦτο ὅλη ἀνοικτή, ἐξέβαλε κραυγὴν σπαρακτικὴν καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ κρατήσῃ αὐτὴν.

Ὁ Ρολάνδος ἐξηγειρωμένος ἔαρεχεν ἐπὶ τῆς δειδροσοικίας ὡς χάλιζ βιαίως ἐκτιναχθεὶς ὑπὸ σφενδόνης· τὸ ἐφίππιον ἦτο κενὸν καὶ οἱ ἀναβολαῖς ἐκτύπων τὰ κατεσχισμένα πλευρὰ τοῦ ἵππου!

Μετὰ τινὰ καιρὸν συνέβη ἐν τῷ μεγάρῳ Λασεγλιέρ σκηνὴ ὀλίγον τι κωμικὴ· διότι ὁ πανουργὸς ἐκεῖνος Δετουρνέλ, ὃν δὲν ἔλησμονήσαν βεβαίως οἱ ἀναγνώσταί μας, ἤλθεν ἐπιστήμως ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν μαρκήσιον, ὅτι ἀρ' ὅτου ἀπέθανεν ὁ Βερνάρδος πολὺ ὀλιγώτερον ἢ ἄλλοτε ἐδικαιοῦτο νὰ θεωρῆ τὸν οἶκον ἐκεῖνον ὡς ἰδικόν του καὶ παρεκίνησεν αὐτὸν νὰ φύγῃ ὅσον τάχιον, ἐὰν δὲν ᾔθελε νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰς καταδιώξεις τῆς ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν κτημάτων διοικήσεως· ἀλλὰ διατί νὰ παρατείνωμεν ἐπὶ πλέον τὴν διήγησίν μας; Δύο μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βερνάρδου, ὅστις ἀπεδόθη εἰς αἰφνίδιον παραφροσύνην, ἕτερον συμβεβηκὸς, σπουδαιότερον, ἀπησχόλησεν ἐπὶ πολὺ ὅλους τοὺς κατοίκους, μεγάλους τε καὶ μικροὺς, τοῦ Poitiers καὶ τῶν περιχώρων· ἡ εἴσοδος δηλαδὴ τῆς δεσποινίδος Λασεγλιέρ, ὡς δοκίμου εἰς μοναστήριον τοῦ τάγματος τοῦ Saint Vincent de Paul. Πολλὰ καὶ διάφορα ἐλέγχθησαν ἐπὶ τούτου· καὶ οἱ μὲν ἐθεώρησαν τοῦτο ἀποτέλεσμα μεγάλης εὐσεβείας καὶ κλίσεως ἀκατασχέτου πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον, οἱ δὲ ὑπόπτεισαν ἄλλην τινὰ κλίσην μᾶλλον ἐγκόσμιον. Ἄλλ' ἂν καὶ προσήγγισαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον τὴν ἀλήθειαν, οὐδεὶς ἀνεκάλυψε τὴν πραγματικὴν αἰτίαν, ἐὰν οὐχὶ ὁ μαρκήσιος, οὐτινος τὸν ἐπίλοιπον βίον ἐνεπίκραναν ἡ ἰδέα ὅτι ἀναμφιβόλως ἡ θυγάτηρ του εἶχεν ἀγαπήσει τὸν Οὐσσάρον. Ἐν τούτοις, ὅτε δυνάμει τῆς διαθήκης τοῦ Βερνάρδου ἠδυνήθη ν' ἀπαλλάξῃ τὴν χρευστοῦσαν περιουσίαν του τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν κτημάτων διοικήσεως, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ὁ νεανίας ἐκεῖνος εἶχε φρονίμως διαθέσει τὰ πράγματα. Ἐξήκολούθησε δὲ νὰ ζῆ ὡς καὶ πρότερον, χωρὶς ἢ ἀναχώρησις τῆς θυγατρὸς του νὰ φέρῃ μεταβολὴν τινὰ εἰς τὸν τρόπον τοῦ βίου του καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1830 ὑπὸ φόβου· διότι τινὰ ἐκ τῶν παιδίων τοῦ χωρίου συναθροισθέντα ὑπὸ τὰ παράθυρά του ἔψαλλαν τὸν Μασσαλιωτικὸν παιᾶνα καὶ ἔθραυσαν ὀλίγα ἐκ τῶν ὑαλίων.

Ὁ νεαρὸς μας βαρῶνος ἐνυμφεύθη κόρην ἐκ τῆς κατωτέρας τάξεως, πλουσίαν μὲν, ἀλλ' ἀγορικοῦ οἰκογενείας, ἔνθα ὑποκρίνεται πρόσωπον ἀντίθετον τοῦ George Dandin. Καὶ ὁ μὲν πευθερὸς του χλευάζει τοὺς τίτλους τοῦ γαμβροῦ του καὶ ἀναμιμνήσκει αὐτῷ τὰ τάλλητρα, ἅτινα τῷ ἐμέτρησεν, ἢ δὲ σύζυγός του ὀνομάζει αὐτὸν κύ-

ριον βαρῶνον, ἐνῷ ἀρ' ἐτέρου περιρροεῖ αὐτόν.

Ἡ κυρία Βωμπέρ ζῆ εἰσέτι εἰς τὸν πύργον τῆς καὶ διέροχεται τὰς ἡμέρας τῆς ἐν ἐκστάσει ἐνώπιον τοῦ μεγάρου Λασεγλιέρ· τὴν νύκτα δὲ ὄνειρεύεται, ὅτι αὐτὴ μὲν μετεμορφώθη εἰς γαλήνην, τὸ δὲ μέγαρον εἰς μῦν, καὶ ἐνῷ βλέπει αὐτὸν χορεύοντα πρὸ αὐτῆς ἀδυνατεῖ νὰ φθάσῃ μέγρις αὐτοῦ ἕνα τὸν συλλάβῃ.

Ἡ δεσποινὶς Λασεγλιέρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς διέθεσεν ὅλην αὐτῆς τὴν περιουσίαν ὑπὲρ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν· βεβαιούσα μάλιστα, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ μέγαρον θέλει γείνει ἐντὸς ὀλίγου ἄσυλον τῶν ἐνδεδῶν.

ΑΡΕΙΘΙΟΝ Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Ὁ καιὶάι μου δέσποιναι, ἂν οἱ μαργαρίται ἀρέσκουσιν ὑμῖν, ὡς μοὶ ἀρέσκουσιν οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοί σας, εὐαρεστήθητε νὰ μὲ ἀρρασθήτε.

Δὲν θὰ ὀμιλήσω ὑμῖν περὶ μαργαριτῶν ὡς θὰ ὀμίλει ἐπιστήμων τις, διότι τοιοῦτος δὲν ἐγενόμην, οὐδ' ὡς ἀδαμαντοπόλις, διότι τοιοῦτος δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι. Θὰ σὰς ὀμιλήσω ὡς φιλόσοφος πιστεύων ἀκραδάντως ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τοὺς μαργαρίτας διὰ νὰ κοσμηθῶν δι' αὐτῶν ἡ γυνή.

Ὁ Θεὸς ἄρα γε ἢ ὁ ἐχθρὸς αὐτοῦ, ὁ προαιώνιος ἀποστάτης; Μὴ συζητήσωμεν τὸ θέμα τοῦτο. Οἱ μαργαρίται, οὓς ὁ δόκτωρ Φαῦστος δωρεῖται τῇ Μαργαρίτᾳ, καὶ ἐπιταχύνουσι τὴν πτώσιν αὐτῆς, ἴσως ἐγεννήθησαν ἐντὸς ὄστράκου τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης δαιμονικῆς συνεργείᾳ. Ἄλλ' οἱ μαργαρίται, οὓς ἡ Ἰσαβέλλα τῆς Καστιλλίας ὑποθηκεύει, ὅπως ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἐξοπλίσῃ τὰς νῆας αὐτοῦ, οἱ μαργαρίται οὓς ἡ Ἰουλίᾳ Γρίζη προσφέρει τὸ 1848 ὑπὲρ τοῦ ἰταλικοῦ ἔθνους ἐξεγειρομένου κατὰ τῆς Αὐστρίας, οἱ μαργαρίται οὓς πολλὰ εὐγενεῖς δέσποιναι ἐξεποίησαν ὅπως περιθάψωσι δι' αὐτῶν πένθητας καὶ ἀσθενεῖς, αὐτοὶ βεβαίως ἐγεννήθησαν θεῖα ἐπινεύσει εἰς τὰ κυανὰ βάθη τοῦ Ὄρουζ, τῆς Κεϋλάνης καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ὁρβάδας.

Φυσιολόγος τις, οὗ τὸ ὄνομα ἀγνωῶ—ὑποθέτω δὲ ὅτι θὰ ἦτο δυσειδὴς καὶ θὰ ἔπασχεν ὑπὸ δυσπεψίας, ὡς πολλοὶ φυσιολόγοι—εἶπεν ὅτι ὁ μαργαρίτης εἶνε νόσος ὧφ' ἧς πάσχει κρυφίως ἀρενὲς τι ὄστρακον. Οἴμοι! δι' ἀνθρώπου τοιαύτης σχολῆς τὸ ρόδον εἶνε τὸ ἄνθος μικροῦ θάμνου, ἔχοντος κλῶνας ἀκανθώδεις· ὁ ἀδάμας εἶνε ὀλιγὸς ἀνθραξ· ὁ σάπφειρος εἶνε πυριτικὸν καὶ ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Καπιτωλίου ὄγκος ἀνθρακικῆς τιτάνου!

Τίς ἄρα ὑπῆρξεν ὁ εὐσέβης Ραββῖνος ὁ ἐγγράψας ἐν τῷ Ταλμούδ τὴν ὠραίαν ταύτην περὶ τῆς Σάρας παράδοσιν;